

7.

Emellan dig och mig
 Der tändes upp en låga,
 Der tändes upp en eld,
 Som är en daglig plåga;
 Hur skall jag dämpa den,
 Vet jag alls ingen rå?
 Jag förjer till min död,
 Om jag dig ej kan få.

8.

Nu har du dig omvändt
 Nu bär du afvugt sinne,
 Nu har du hjertat fullt
 Med list och arghet inne,
 Din tunga är ett svärd
 Som hugger djupa sår
 Du ställer dig mot mig,
 Som Ulfven mot ett får —

9.

Rast det nu fågnar dig
 Att mina tårar flyta,
 Skall tro och redlighet
 Hos mig dock aldrig tröta.
 Jag önskar dig allt godt,
 Jag önskar innerlig,
 Att Gud för hårdhet din
 Ej rättvist straffar dig. —

Sålas i Björnståhls Bokhandel i Stockholm.

Stockholm, tryckt hos J. Hérberg, 1825.

Ensamheten.

Dig ensamhet! dig helgar jag min röst,
 En själ som hoppet mer ej dörar;
 Om än du ej kan ge mig tröst,
 Du dock ej smådat mina tårar.

2.

Se plågans hand den myrtenkrans förstör,
 Som mig af kärleken var knuten;
 Min sällhet trånar bort och dör,
 I spåda knoppen ännu sluten.

3.

Ja! allt är död. Naturens fulla lind,
 För rosenfärgad, sorgligt bleknar;
 För mig blott hviner öknens vind,
 Som allt med fasans stämpel tecknar.

4.

Mitt hjerta qvåss, och i dess friska sår
 Har smärtan än en doll att trycka,
 Der jag bland minnets hamnar går
 Uppå ruiner af min lycka.

5.

Der irrar jag, der straffas jag ännu
 För brettet att jag fordom njutit;
 Och, milda wänskap! äfwen du
 Har mig förgått, mig förskjutit.

6.

En enda nåd, o öde! tag mitt lif,
 Och jag din oförrätt förlåter;
 Gånk mig i grafven — eller gif
 Mig hwad du röfwat, kärlek åter.

5.257

O! tysta ensamhet,
Hvar skall jag nöjen finna,
Bland sorg som ingen vet
Skall mina dagar försvinna.
En bördig tung som sten
Mig möter hvar jag går,
Bland tusend fins knappt en,
Som vänskap rätt förstår.

2.

Det är den tungsta sorg
Som jorden mände bära,
Att man skall mista bort,
Sin allrahjertans fara.
Det är den tungsta sorg,
Som Solen öfvergår,
Att man skall älska den,
Man aldrig nänsin får.

3.

Ett rent och ädelt sinn,
En dygd som ensamt blänker,
En mun som talar ett
Med allt hvad hjertat tänker;
Jag tror en sådan vän
Är mer än mycket rar,
Hvar skall jag finna den
Som dessa dygder har.

4.

Har jag dig aldrig sett,
Tillfreds har jag då varit;
Men dina ögon blå,
De hafva mig bedragit,
Allt intill denna tid,
Ja intill denna stund
Har jag ej annat trodt
En du skall bli min vän.

5.

O! store Herre Gud,
Gif dig så mycket lycka,
Som tårar jag har fällt,
På detta pappersstycke,
Den första du, som jag
I världen älskat har,
Den sista blir och du,
Till dej jag läggs i graf.

6.

Det gick ett litet Lamb,
Uppå en branter klippa.
En Råf der äfwen sprang
Med Lambet wille dricka
Men se det trogna Lamb
Af Råfwen blef bedragit
Si så är flickors sak,
Att narra Gossar snart.